

Overweging n.a.v. Genesis 32: 22-33

Lieve mensen, jong en oud, gemeente van Jezus Christus

Worstelen met God in de nacht!

In de donkerste uurtjes, waarin alles er toch al zwaarder, grootser en angstiger uitziet. De apen en beren op je weg zullen we maar zeggen.

Of de zaken onder ogen zien, die zijn gebeurd in het verleden of heden en je steeds parten spelen.

Het is soms een worsteling, diep in je ziel kijken, om zaken onder ogen te zien, of te erkennen dat je iets fout deed.

Ook Jakob worstelt in de nacht. Het einde van zijn ballingschap is in zicht.

Hij staat aan de grens van het land van zijn vader.

Eindelijk thuis..... maar een einde maken aan een ballingschap gaat niet zomaar.

Jakob heeft nog iets te regelen, voor hij de grens bij de Jabbok over kan.

Zijn hele hebben en houden heeft hij vooruit gestuurd.

En in eenzaamheid blijft hij achter aan de overzijde van de grensrivier.

De rivier als symbool van de oversteek die Jacob letterlijk en figuurlijk moet maken. Hier wacht de donkere nacht van zijn ziel!

Wie is hij?

Wat heeft hij in zijn leven gedaan?

Is hij wel een gezegend mens?

Of een ander tot zegen geweest?

Eigenlijk heeft hij een heel leven achter zich, van list en bedrog.

Over het eerstgeboorterecht met dat bord soep.

De zegen die hij zijn vader Izak ontfutselt door zich voor te doen als Esau.

Wat maakt die zegen zo belangrijk?

Daarvoor moeten we eigenlijk terug naar het begin van de bijbel.

In Genesis 1 tot en met 11 probeert de mens te worden als God, of een godenzoon te trouwen of de hemel te bestormen met een toren.

De mens is uit op groot, groter, grootst.

Dat zien we tot op de dag van vandaag.

Denk maar aan de beelden voor het Kyriegbed.

Het belang van Trump om Groenland.

Wat slepen we uit de Brexit?

Ontbossing in Brazilië voor eigen kapitaal.

Boycot van handel.

Maar ook in ons eigen gewone leven speelt het.

Wie is groot, groter, grootst?

Toch gaat de God van Israël precies de omgekeerde weg.
Begint bij een kansloos oud echtpaar. Abram en Sarai, kinderloos.
Waar de volken verwekken en nog eens verwekken, wordt hen een land en
groot nageslacht beloofd.
Het doel van dit alles? Om elkaar als mens tot zegen zijn.
En dat is, ook nu nog, geen erebaantje, maar een zware klus in het leven!
Want in de zegen mogen de mensen op aarde, ook wij, de achterliggende
kracht van Israël God herkennen.
Hij die er zal zijn, ons nabij wil zijn!

Bij de aartsvaders is Izak de gezegende door Abraham en Izak geeft de zegen
door aan Jakob.
We hebben net gehoord dat dat niet zo netjes is gegaan.
Maar ik moet er wel bij zeggen: het is wel in de lijn van de Bijbel.
Het gaat nooit om de oudste, grootste, het meest vanzelfsprekende, maar om
de jongste, de kleinste, de minste.
Na zijn bedrog vlucht Jakob weg. Naar Syrië, naar oom Laban.
Om daar zelf ingehaald te worden door bedrog.
Eerst moet hij Lea trouwen, dan pas krijgt hij Rachel.
Voor het oog lijkt Jakob een gezegende bij uitstek.
Vruchtbare kudden, vrouwen, kinderen, maar alles heeft de ondertoon van list
en bedrog.

Soms kun je in je leven daar lang mee omgaan, met zaken die niet eerlijk zijn
gegaan, niet zuiver op de graad waren.
Dat kunnen kleine, maar ook grootse dingen zijn.
Kun je net doen alsof het er niet is, maar vroeg of laat haalt het leven je in.

Ook Jakob, want hoe moet hij omgaan met die illegaal gekregen zegen, nu hij
op de grens staat om het land van zijn vader binnen te gaan?
Hij kan er niet meer voor weglopen, moet diep in zijn ziel kijken, de
confrontatie aangaan.
En hij worstelt, met iemand, waarin hij later God herkent.
Een gevecht tot de ochtend.

We zien het mooi afgebeeld op de schermen. Gemaakt door Chagall.
Een worsteling, maar het lijkt ook haast een dans.
Een dans om het leven met als inzet de zegen.

Jakob komt geschonden uit de strijd.
Hij wordt hard op de heup geraakt.
Dat verwijst naar de heup als eufemisme
voor zijn geslachtsdelen.
Geraakt in zijn potentie, zijn nageslacht.
Een gevecht om leven, toekomst, vrijheid.
Kun je en wil je elkaar tot zegen zijn?

‘Ik laat u niet gaan tenzij u mij zegent!

Jakob weet, dat hij voor de zegen nergens
recht door zee is gegaan.
Alles wat hij heeft is met bedrog bij elkaar
geschraapt.
Nu op de grens met zijn vaders land is het
de vraag of hij wel de drager van de zegen
kan zijn? Wie ben je, wordt hem gevraagd!
Net als ooit Izak het hem vroeg.

Ik ben Jacob!

Een bevrijding: Ik ben Jacob! Geen list en bedrog meer.

Als Jakob, maar dat geldt natuurlijk voor ons allen,
als je echt vrij wilt zijn, dan moet je eerlijk zijn!
Je fouten, leugen, bedrog onder ogen zien en toegeven.
Niet steeds wijzen met de vinger naar die ander, maar ook kijken wat had ik
zelf anders kunnen doen.
Geen dubbele agenda, rancune of noem maar op!
Maar kijk eerst eens diep in je eigen ziel! Want je kunt de zegen ontvangen,
delen en elkaar tot zegen zijn in alle eenvoud en eerlijkheid.
Het hoogste wat Jakob, maar ook wij als mens mogen ontvangen en delen.
Zoals het einde, maar ook het hoogtepunt van elke dienst.
Niet voor niets geven we ook ruimte om de kinderen van de nevendienst en
crèche hier dan te laten zijn.
Jakob gaat niet langer als Jakob, de hiellichter door het leven, maar als Israël:
‘hij die strijd met of voor God.’
Dan kan ook de zon opgaan! Onder de zegen van de Heer. Om zo elkaar tot
zegen te zijn.
Moge het zo zijn.
Amen.

